

opusdei.org

En kvinne som arbeider for kvinner i India

Fátima Villanueva forteller i dette vitnesbyrdet om det eventyr hun har opplevd i de tre siste årene av sitt liv: Kamalini, et utdanningssenter for indiske kvinner i New Delhi.

11.06.2009

Fátima Villanueva, som er født i Bilbao, men som de siste 14 år har bodd i New Delhi dit hun kom for å starte Opus Deis apostoliske arbeid,

har vært i Spania i noen dager. Hun forteller med begeistring om det eventyr hun har opplevd de tre siste årene av sitt liv, nemlig å bygge opp et utdanningssenter i New Delhi for indiske kvinner. Senteret heter Kamalini og har plass til å utdanne 560 kvinner.

I et land med 1,13 milliarder innbyggere, der det snakkes 325 språk og 1650 dialekter, er det store kontraster, og spesielt en stor sosial ulikhet. De mest konkurransedyktige fagarbeidere og de som arbeider i høyteknologi lever side om side med analfabeter, og noen av verdens største legemiddelfirmaer er etablert i områder med epidemier og høyt infeksjonsnivå.

Hvorfor bestemte du deg for å gå inn i dette hjelpeprosjektet for kvinner?

Da jeg kom til India for 14 år siden ble jeg sjokkert over situasjonen: det

gode og det mindre gode! Men i dag kan jeg si at jeg beundrer alt, både det gode og til og med det mindre gode. Hva er forskjellen? Jeg vet ikke, men perspektivet har forandret meg. Jeg tror at da jeg kom var alt merkelig for meg, men nå er det på en eller annen måte en del av meg. Jeg forstår mange ting bedre og befinner meg derfor i en situasjon der jeg har større mulighet til å komme med en positiv kritikk av det jeg ikke liker. Jeg vil gjerne forbedre det, og samtidig er jeg takknemlig for alt det gode landet gir meg.

Hva har gjort størst inntrykk på deg angående kvinnenenes situasjon i dette landet?

I Delhi er jeg i daglig kontakt med mange indiske kvinner, som jeg kjenner gjennom mitt arbeid, vårt vennskap osv. Vi har mange saker felles, og jeg prøver å finne støtte hos

dem, mens jeg med respekt griper fatt i de saker som vi ikke har felles.

For øvrig finnes det mange kvinner som lever på gaten. De arbeider på byggeplasser, bærer murstein på hodet eller hogger stein. Andre gjør rent under meget ydmykende omstendigheter eller lager mat under dårlige hygieniske forhold. Andre igjen tigger for å samle sammen noen rupier, som de siden må gi til sine ektemenn, som bruker dem på uvesentligheter. Andre unge kvinner kommer til Delhi fra landsbyga for å tjene penger og har de beste intensjoner, men faller i hendene på skruppelløse arbeidsformidlere, som utnytter dem til alle mulige slags aktiviteter.

Etter å ha sett slike hendelser og mange andre kunne jeg ikke forbli likegyldig. Derfor begynte vi å overveie noen sosiale initiativ, som kunne ha som mål å øke mulighetene

for de mindre fremgangsrike kvinnene, og som kunne gi dem et mer verdig liv, slik som prosjektet Kamalini. Siden 2007 har vi samarbeidet med en spansk stiftelse som heter Dasyc . I dette arbeidet har det alltid vært viktig for meg å involvere indiske kvinner fra de høyere sosiale lag, slik at de kan være solidariske med de andre. Det lyder relevant, men det er ikke alltid lett å lykkes med dette målet. Kastesystemet i India er ennå meget sterkt.

Hvilke verdier synes du en indisk kvinne kan gi videre til en spansk kvinne?

Tålmodighet når man er i vanskeligheter, unngå å skape nye behov som ikke er der. Leve med måtehold. Av og til forveksles dette med passivitet. Selvfølgelig kan det noen ganger være slik, men det råder ingen tvil om at måtehold er en

egenskap de har, og at de europeiske kvinnene ikke er i stand til å klare det samme, fordi de er fullstendig ”innepakket” i velferdssamfunnet.

Hvordan kan vi støtte et prosjekt som Kamalini?

Selv om mange mennesker gjerne vil delta personlig, for det får dem til å føle seg vel til mote, kan utlendinger best hjelpe et land som India ved å gi gaver, som de innfødte, eller mennesker som allerede er veletablerte i landet og dermed kjenner til tenkesettet, kan bruke til å utføre et effektivt arbeid. De kvinner som vi gjerne vil hjelpe, både de unge og de ikke helt unge, er mer mottakelige overfor kvinner som er mer lik dem selv når det gjelder språket, mentaliteten osv. Og læringen vil dermed alltid bli mer effektiv.

Jeg tror at det å hjelpe dem er et spørsmål om solidaritet, men også

om rettferdighet. Jeg medgir gjerne at selv om det arbeidet vi utfører gjennom disse initiativer av og til kan være hardt, så er det samtidig meget givende å se de fremskritt som skjer i disse kvinnenenes liv og omgivelser. I virkeligheten kommer de selv til å bli representanter for fornyelse i det fremtidige indiske samfunn.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://opusdei.org/nb-no/article/en-kvinne-som-arbeider-for-kvinner-i-india/> (19.03.2026)